

неговитѣ ученици. Всички желаяхъ да видятъ този забѣлжителенъ чловѣкъ, всички искахъ да поздравятъ автора на толкозъ знаменити съчинения и да са поклонятъ на владиката, който управляваше умоветъ на Европа въ продълженіе на петдесетъ години. Франклинъ посѣти Волтера. Волтеръ го прие съ сжщитѣ тѣзи чувства отъ любопитство и отъ въсхищеніе, които привличахъ при него самия Франклинъ. Най-напредъ Волтеръ говори на своя гостъ по английски, но като са бѣше отучилъ да говори на тозъ езикъ, той продължи разговора си по френски като продума любезно: « не можъ да са въздържъ отъ желанъето за да поговорѣхъ по езика на Г. Франклина ». Философътъ на Филадельфія представи своя внукъ на фернейския патриархъ, като искаше да благослови момчето: « *Богъ и Свобода* » казалъ Волтеръ като издигналъ ржцѣтъ си върху главата на младия момъкъ, — « ето едничката благословия която прилича на Франклинова внукъ ».

На скоро Волтеръ и Франклинъ са сѣ били нхъхъ въ публично засѣданъе, въ академията на наукитѣ, и сѣднхъхъ на единъ редъ. Публиката гледаше съ вълнуванъе на тѣзи двама старци, които открихъ тайнитѣ на природата, придадохъ толкозъ блѣсъкъ на книжнината, направихъ толкозъ много заслуги на чловѣческия разумъ. Между туй, като отстѣпвахъ на непобѣдимото вълнуванъе на събранъето старцитѣ са пригърнхъхъ при продължителния шумъ на общитѣ ржкоплѣскания. Въ този случай казали че « Солунъ пригърта Софокла ». Въ тѣзи думи са забѣлжва сжщността на нови-